LA ȘCOALA GENERALĂ CU PROFIL DE FOTBAL (178)

O LECȚIE DE... ANATOMIA STOPULUI ȘI DRIBLINGULUI!

178 este o școală nouă, construită la marginea unui cartier nou, acolo unde troleibuzele 86 și 87, fac cale întoarsă din Pajura. Este singura școală din București la care, paralel cu istoria, matematica sau literatura, se predă și... fotbalul ! Este una dintre puținele școli generale din țară în cadrul căreia funcționează o secție de fotbal. De la înființarea acestor clase au trecut deja patru ani și despre 178 sau, cum îi mai zic păjurenii, „școala lui Popescu și Țițeica", au început să se audă și să se spună multe lucruri frumoase. Anul trecut, echipa claselor V—VI a jucat foarte bine și a cîștigat Cupa municipiului București la minifotbal. Tot în 1973, în vară, la Făgăraș, reprezentanta școlii, echipa clasei a VIII-a, s-a aflat la un pas de a produce o mare surpriză la finala Criteriului școlilor sportive, clasîndu-se pe locul secund. De altfel, cu cîștigătoarea întrecerii, formația Liceului „Mihai Viteazul", a terminat la egalitate, elevilor din Pajura lipsindu-le puțină șansă ca să cîștige partida și să intre în posesia titlului de cea mai bună echipă a școlilor cu profil. Știam toate acestea cînd — la sfîrșitul săptămînii trecute — am coborît din troleibuzul 86 în poarta școlii. N-am făcut decît cîțiva pași și...

— *Mai repede Nedelea, mai repede... Nu e bine, Marghescule ! Încă o dată... Capul sus. Vreau schimbări scurte, bruște... Foarte bine, Marinescu... Guraa ! Fiți atenți la preluări...*

Sever, autoritar, cu ochii roată peste grup, prompt în intervenții, prof. Marin Țițeica corecta fiecare mișcare greșită a elevilor săi din clasa a VII-a. Antrenamentul dura de o oră, iar exercițiile nu erau chiar așa de simple. În obrajii copiilor înfloriseră bujori roșii, care se asortau perfect cu... mingile cu care lucrau. Nu mai simțeau gerul, destul de tăios, ca și intervențiile verbale ale omului care conducea competent antrenamentul. La fiecare indicație a lui, atenția se... regenera instantaneu, mișcările căpătînd corectitudinea și ritmul impuse și dorite de profesor. Prin repetarea preluării, în mai multe feluri, a mingilor înalte, prin conducerea ei cu exteriorul sau interiorul și schimbarea continuă a direcției se urmărea, de fapt „disecarea" părților componente ale oricărui stop sau dribling. O oră și jumătate. Apoi, joc la două porți, de aproximativ o jumătate de ceas.

Cîteva minute mai tîrziu, Paul Popescu, directorul adjunct al școlii, ne-a recomandat pe cei mai buni jucători ai claselor. Ne-a vorbit mult despre perspectivele unor elevi ca Lucian Covaci, Daniel Susai, Valeriu Postolea, Daniel Buzatu, Marin Cucoș (cl. a VI-a), Cristian Marinescu, Gabriel Fischer, Gheorghe Georgescu, Cristian Bontea, Florin Nedelea (cl. a VII-a), Liviu Luca, Gheorghe Penoff, Șerban Șușnea, Gheorghe Petre (cl. a VIII-a) ; despre ajutorul primit din partea conducerii școlii (director Laurean Marinescu) și a profesorului Traian Tomescu, de la consiliul municipal (pentru a putea juca pe terenul din apropiere, al asociației I.C.S.I.M.) ; despre proiectul unei apropiate competiții pe care școala dorește s-o organizeze cu ocazia zilei de 16 Februarie. S-a referit și la cîteva din necazurile pe care le mai întîmpină, în activitatea lor, cele patru clase de fotbal ale școlii.

— *Reținerea, fără nici un temei, a părinților unor copii deosebit de înzestrați pentru fotbal, ne creează foarte multe greutăți. Afirmația acelui bărbat, făcută în ședința de la centrul Progresul referitoare la schimbarea radicală în bine a copilului său cînd a mers în centru, despre care am citit, ar trebui să dea mult de gîndit unor părinți care continuă să creadă că învățînd fotbalul, copiii lor nu vor avea nimic de cîștigat. Este absurdă o astfel de concepție. Mai este vorba, în al doilea rînd, și de timpul pe care-l are, azi, la dispoziție elevul. Normal, lumea fotbalului se întreabă care ar fi soluția ? Soluția a fost expusă la consfătuirea din decembrie : internatele. Nu-i deloc ușor să le realizezi, dar, dacă vrem să facem cu adevărat treabă, atunci trebuie să se pună cu acuitate problema înființării unor astfel de unități. Cu jumătăți de măsură nu vom ajunge prea departe...*

Afară, pe terenul din curtea școlii, cele două echipe ale clasei a VII-a continuau să joace. Peste cele 30 de minute. Alături, pe celălalt teren, cel de handbal, își începuseră antrenamentul și elevii profesorului Mihai Șuștreanu. Efectuau încălzirea, așteptînd să preia ștafeta de la clasa a VII-a, pentru a intra pe terenul cel mare. Exact cum se întîmplă, în fiecare zi, la „școala lui Paul Popescu și Țițeica", a lui Mihai Șuștreanu și Nicolae Apostol, principalul rezervor de candidați pentru „fratele" ei mai mare, Liceul „Mihai Viteazul".

Laurențiu DUMITRESCU

Oră de antrenament la școala generală cu profil de fotbal „178".

MAI MULTE ÎNTÎLNIRI INTERNAȚIONALE ÎN '74

Una din problemele dezbătute la recenta consfătuire cu antrenorii centrelor de copii și juniori și profesorii de la secțiile de fotbal din unitățile școlare a fost și aceea a numărului foarte redus de jocuri internaționale susținute de copii și juniori pe parcursul formării lor ca jucători. S-a subliniat de mai multe ori că este necesar un contact permanent cu fotbalul din alte țări, la toate categoriile de vîrstă. De acest adevăr a început să se convingă toată lumea și, iată, an de an, numărul de partide internaționale jucate de copii, pitici, juniori s-a mărit, fără să fi ajuns însă pînă acolo încît să satisfacă. Despre așa ceva încă nu poate fi vorba, dar pașii făcuți sînt de bun augur.

Nu ne vom opri, cu acest prilej, asupra programului echipei naționale de juniori — angajată în preliminariile Turneului UEFA — și nici la meciurile pe care selecționata de perspectivă le va susține în primăvară (cu Bulgaria, Turcia, R. D. Germană etc.) Am mai făcut-o și, probabil, o vom mai face la timpul potrivit.

Aflîndu-ne, însă, la început de an, am dorit să cunoaștem preocupările, în această privință, ale unei instituții cu răspunderi dintre cele mai mari în domeniul sportului (și fotbalului) școlar — Ministerul Educației și Învățămîntului.

Interlocutor : **Gheorghe Dragomir**, inspector în acest minister.

— „Anul trecut, echipa Liceului din Bacău a cîștigat prima ediție a Campionatului internațional școlar, care a avut loc în Franța, la Lille. A fost un frumos succes, realizat în urma unei comportări apreciate elogios de organizatorii competiției, care nu i-au uitat pe elevii băcăuani, invitîndu-i să ia parte și la ediția a doua. Anul acesta, campionatul va fi organizat, între 22 și 25 iunie, în Austria, la Moedling, o mică localitate nu departe de Viena".

Cu alte cuvinte, elevii profesorului Anghelache vor putea să-și apere titlul cucerit, cu un an în urmă, la Lille.

Dar, în 1974, cele mai multe întîlniri internaționale le vor susține echipele școlilor sportive cu profil. Iată cîteva dintre ele : Școala sportivă „Gloria" Arad va juca în Cehoslovacia, Școala sportivă „Brașovia", la Leipzig, Școala sportivă Miercurea Ciuc, în Polonia. Școala sportivă Craiova se va deplasa în Bulgaria, iar Școala sportivă Brașov, în Cehoslovacia sau Polonia. În afara liceului băcăuan, alte două unități de această categorie vor efectua turnee peste hotare. Este vorba de Liceul „George Enescu" din Sinaia și Liceul nr. 2 Iași. Ambele echipe vor juca în Polonia.

Toate aceste partide sînt turretur, ele înscriindu-se pe coordonatele unor foarte utile contacte cu fotbalul școlar din țările respective, de pe urma cărora tinerii noștri jucători-elevi nu vor avea decît de învățat

TURNEELE PESTE HOTARE ȘI COMPLEXUL CONDIȚIILOR PE CARE LE SOLICITĂ

Pe teme de instruire

Spunea de curînd un antrenor divizionar că turneele în străinătate, programate în perioadele pregătitoare dinaintea reluării activității competiționale, au devenit, în practica multora dintre echipele noastre fruntașe, un fel de modă. Și, pe undeva, afirmația aceasta nu trece prea departe de adevăr. Pentru că în ultimii ani, fie vară, fie iarnă (cînd și durata instruirii centralizate este mai mare) antrenorii includ, aproape din oficiu, în planurile lor generale de pregătire o ieșire peste hotare, în țări considerate, dintr-un anumit punct de vedere, ca avînd condiții mai bune de antrenament în așanumita etapă a jocului de omogenizare.

Teoretic, situația aceasta nu ridică obiecțiuni majore. Pe de altă parte și importanța contactelor internaționale nu poate fi nici ea contestată. În realitate însă, lucrurile se prezintă diferit decît ne îndeamnă să credem aparențele. Așa de pildă, sînt unele echipe care pleacă în perioada pregătitoare peste graniță în virtutea unei anumite obișnuințe sau tradiții ; altele pentru a răspunde unor obligații pe bază de reciprocitate. Sînt și împrejurări — destul de numeroase — în care conducerile unor cluburi consideră turneul în străinătate drept o recompensă pentru buna comportare a jucătorilor lor în prima parte a campionatului sau ca un stimulent în scopul îndeplinirii, în retur, a unui anumit obiectiv de performanță. În cele mai multe cazuri deci lipsesc *acele elemente de analiză care să reflecte utilitatea practică a acțiunii în sine și care să justifice integral rațiunea realizării unui turneu în limitele perioadei de pregătire.* Nu se ține seama așadar, în măsura în care se impune acest lucru, de *complexul de condiții pe care trebuie să le îndeplinească procesul de instruire transferat temporar dincolo de hotarele țării.*

Raportînd aceste condiții la intențiile din viitorul apropiat al formațiilor din prima divizie, constatările noastre ne duc la concluzia că și în această iarnă experiența anilor precedenți a oferit unora prea puține învățăminte folositoare. Bunăoară, referindu-ne la locul ales pentru efectuarea turneelor, proiectele în perspectivă indică drept destinație și țări cum ar fi Libanul, Israelul, Grecia, Kuweitul și mai ales Tanzania, situate în zone cu climă deosebită față de aceea de la noi în acest anotimp. Asta înseamnă *o trecere de la un climat rece la unul mai cald și înapoi, după aceea, la condiții de frig și eventual zăpadă într-un interval de timp relativ scurt,* cu repercusiuni care ies de obicei la iveală mai tîrziu pe parcursul competiției, cînd momentele de criză ale echipelor sînt trecute atunci pe seama unei inexplicabile ieșiri din formă. Sînt însă și echipe ca C.S.M. Reșița, A.S.A., Politehnica Timișoara sau Sportul studențesc, care nu neapărat din lipsă de veleități, ci mai curînd dintr-o mai realistă înțelegere a sensului noțiunii de turneu de pregătire au preferat deplasări *în locuri mai apropiate de casă, evitînd parcurgerea unor distanțe obositoare și riscul unor mari variații de climă în etapa întrecerilor precompetiționale.*

Acesta ar fi un prim aspect al problemei în discuție. Mergînd mai departe însă, pe linia unor considerații ce vizează presupusa eficiență a turneelor din sezonul rece, socotim util a ne îndrepta atenția și asupra conținutului acestora, încercînd a răspunde unor întrebări pe care de fapt mulți și le pun numai formal. Una dintre acestea se referă la *plasarea programului de jocuri în ansamblul perioadei de iarnă și la valoarea adversarilor întîlniți.* Se știe că intervalul de timp optim pentru susținerea unor meciuri de verificare peste hotare se suprapune pe *decada a doua a lunii februarie,* presupunînd că pînă atunci echipele vor fi realizat o anumită densitate de partide care să le permită susținerea unor examene, teoretic cel puțin mai pretențioase, pe plan internațional. Adevărul este că *nu toate cluburile pot beneficia de acest interval optim* în care să poată organiza turneul. Și atunci unele sînt obligate *a forța curba solicitărilor specifice,* neținînd seamă, cu bună știință de progresivitatea efortului, de succesiunea logică a elementelor de conținut din planul de instruire colectivă. În aceste condiții nu mai este de mirare că, la revenirea în țară, apar frecvente *fenomene de recul în pregătire* și o mai dificilă integrare a jucătorilor în competiția oficială. În plus, mai trebuie ținut seama acum și de faptul că *valoarea unora dintre adversarii întîlniți* (cazul formațiilor din Orientul Mijlociu și Africa) *este prea puțin stimulatorie,* succesele obținute de regulă în asemenea împrejurări creînd o falsă imagine a gradului de omogenizare a echipei și a forței sale de joc.

În sfîrșit, tot la acest capitol al conținutului instruirii pe timpul desfășurării turneelor de iarnă trebuie amintit și faptul că de obicei *în intervalul dintre jocurile susținute în cadrul unui program prestabilit, pregătirea își pierde din continuitate, din intensitate și chiar din interes.* Adeseori turneul capătă, vrînd-nevrînd, și un caracter de relaxare, iar diversitatea mare a preocupărilor în această perioadă contribuie la *irosirea unor timpi prețioși din antrenament și a unor cîștiguri,* obținute cu multă trudă în săptămînile de munte, în țară.

Vorbind în aceste rînduri, mai mult despre ceea ce nu ajută desfășurarea unor turnee în procesul de instruire, *nu am urmărit să facem o pledoarie împotriva acestei forme speciale de organizare a pregătirii fotbalistice de performanță.* Mai curînd am încercat să atragem din nou atenția asupra *respectării unor condiții de bază menite să asigure o mai judicioasă programare a activității specifice de sezon,* pentru o mai bună valorificare a acumulărilor din această perioadă la ora de scadență a returului din primăvară.

Mihai IONESCU